

Διαφορά θρησκείας και χριστιανικής πίστης (Άγιος Πορφύριος Κασσοκαλυβίτης)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 28 Ιανουαρίου, 2020

Ἡ θρησκεία μας εἶναι ἀγάπη, εἶναι ἔρωτας, εἶναι ἐνθουσιασμός, εἶναι τρέλα, εἶναι λαχτάρα τοῦ θεοῦ. Εἶναι μέσα μας ὅλ' αὐτά. Εἶναι ἀπαίτηση τῆς ψυχῆς μας ἢ ἀπόκτησή τους.

Γιὰ πολλοὺς ὅμως ἡ θρησκεία εἶναι ἕνας ἀγώνας, μία ἀγωνία κι ἕνα ἄγχος. Γι' αὐτὸ πολλοὺς ἀπ' τοὺς «θρήσκους» τοὺς θεωροῦνε δυστυχημένους, γιατί βλέπουνε σὲ τί χάλια βρίσκονται.

Κι ἔτσι εἶναι πράγματι. Γιατί ἂν δὲν καταλάβει κανεὶς τὸ βάθος τῆς θρησκείας καὶ δὲν τῆ ζήσει, **ἡ θρησκεία κατανατᾷ ἀρρώστια** καὶ μάλιστα φοβερή. Τόσο φοβερή πὺ ὁ ἄνθρωπος χάνει τὸν ἔλεγχο τῶν πράξεών του, γίνεται ἄβουλος κι ἀνίσχυρος, ἔχει ἀγωνία κι ἄγχος καὶ φέρεται ὑπὸ τοῦ κακοῦ πνεύματος.

Κάνει μετάνοιες, κλαίει, φωνάζει, ταπεινώνεται τάχα, κι ὅλη αὐτὴ ἡ ταπείνωση εἶναι μία σατανικὴ ἐνέργεια. Ὅρισμένοι τέτοιοι ἄνθρωποι ζοῦνε τὴ θρησκεία σὰν ἕνα εἶδος κολάσεως. Μέσα στὴν ἐκκλησία κάνουν μετάνοιες, σταυρούς, λένε: «εἴμαστε ἀμαρτωλοί, ἀνάξιοι» καὶ μόλις βγοῦνε ἔξω ἀρχίζουν νὰ βλασφημᾶνε τὰ θεῖα, ὅταν κάποιος λίγο τοὺς ἐνοχλήσει.

Στὴν πραγματικότητα, **ἡ χριστιανικὴ θρησκεία μεταβάλλει τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν θεραπεύει. Ἡ κυριότερη, ὅμως προϋπόθεση γιὰ νὰ ἀντιληφθεῖ καὶ νὰ διακρίνει ὁ ἄνθρωπος τὴν ἀλήθεια εἶναι ἡ ταπείνωση. Ὁ ἐγωισμὸς σκοτίζει τὸ νοῦ τοῦ ἀθρώπου**, τὸν μπερδεύει, τὸν ὀδηγεῖ στὴν πλάνη, στὴν αἵρεση. Εἶναι σπουδαῖο νὰ κατανοήσῃ ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀλήθειας. Τὸ οὐσιαστικότερο εἶναι νὰ φεύγεις ἀπ' τὸν τύπο καὶ νὰ **πηγαίνεις στὴν οὐσία. Ὅ,τι γίνεται, νὰ γίνεται ἀπὸ ἀγάπη. Ἡ ἀγάπη ἐννοεῖ πάντα νὰ κάνεις θυσίες.**

Ὁ Χριστὸς δὲν θὰ μᾶς ἀγαπήσῃ ἅμα ἐμεῖς δὲν εἴμαστε ἄξιοι νὰ μᾶς ἀγαπήσῃ. Γιὰ νὰ μᾶς ἀγαπήσῃ, πρέπει νὰ βρεῖ μέσα μας κάτι τὸ ἰδιαίτερο. Θέλεις, ζητάεις, προσπαθεῖς, παρακαλεῖς, δὲν παίρνεις ὅμως τίποτα. Ἐτοιμάζεσαι ν' ἀποκτήσεις ἐκεῖ πὺ θέλει ὁ Χριστὸς, γιὰ νὰ ἔλθῃ μέσα σου ἡ θεῖα χάρις, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ μπεῖ, ὅταν δὲν ὑπάρχει ἐκεῖνο πὺ πρέπει νὰ ἔχει ὁ ἄνθρωπος.

Ποιὸ εἶναι αὐτό; Εἶναι ἡ ταπείνωση. **Ἄν δὲν ὑπάρχει ταπείνωση, δὲν μπορούμε**

ν' αγαπήσουμε τὸν Χριστό. Ταπείνωση καὶ ἀνιδιοτέλεια στὴ λατρεία τοῦ Θεοῦ. «Μὴ γνώτω ἡ ἀριστερά σου τί ποιεῖ ἡ δεξιὰ σου». Κανείς νὰ μὴ σᾶς βλέπει, κανείς νὰ μὴν καταλαβαίνει τίς κινήσεις τῆς λατρείας σας πρὸς τὸ θεῖον. Ὅλ' αὐτὰ κρυφά, μυστικά, σὰν τοὺς ἀσκητές. Θυμάστε πὸν σᾶς ἔχω πεῖ γιὰ τ' ἀηδονάκι; Μὲς στὸ δάσος κελαηδεῖ. Στὴ σιγή. Νὰ πεῖς πὼς κάποιος τ' ἀκούει, πὼς κάποιος τὸ ἐπαινεῖ; Κανείς. Πόσο ὠραῖο κελάηδημα μὲς στὴν ἔρημιά! Ἔχετε δεῖ πὼς φουσκώνει ὁ λάρυγγας, παθαίνει, μαλλιάζει ἡ γλῶσσα. Πιάνει μία σπηλιά, ἕνα λαγκάδι καὶ ζεῖ τὸν Θεὸ μυστικά, «*στανεγμοῖς ἀλαλήτοις*»...

...Ὅλο τὸ μυστικὸ εἶναι ἡ ἀγάπη, ὁ ἔρωτας στὸν Χριστό. Τὸ δόσιμο στὸν κόσμον τὸν πνευματικόν. Οὔτε μοναξιά νιώθει κανείς, οὔτε τίποτα. Ζεῖ μέσα σ' ἄλλον κόσμον. Ἐκεῖ πὸν ἡ ψυχὴ χαίρεται, ἐκεῖ πὸν εὐφραίνεται, πὸν ποτὲ δὲν χορταίνει...

(Από το βιβλίο "[Βίος καὶ Λόγοι](#)", ἐκδόσεις Ἰ, Μ. Χρυσοπηγῆς)

(Πηγή ψηφ. κειμένου: agiazoni.gr)